

Als gij niet wordt als deze kinderen

Ooit jubelde Jezus het uit: “Ik prijs U, Vader, Heer van Hemel en aarde, omdat Gij deze dingen verborgen hebt gehouden voor wijzen en verstandigen maar ze hebt geopenbaard aan kleinen.”(Mattheüs 11, 25) Hij bedoelde degenen, die ‘worden als kinderen’(Mattheüs 18,3), maar ook de kinderen zelf!

Kan een kind een heilige zijn?

Die wijzen en verstandigen zijn mensen die vertrouwen op hun eigen kunde en kennis, zonder verder open te staan voor God. Kinderen staan nog open voor wat hun wordt aangereikt. Ze vertrouwen op de zorg van hun ouders en het is voor hen geen ‘probleem’ dat er nog een grotere Vader in de Hemel is. Toch hebben ook kinderen het genadeleven nodig opdat het geloof kan groeien en meer volwassen kan worden. Een kind is nog niet perse een ‘heilige’ omdat het nog onaangetast is door de verkeerde invloeden van de wereld en nog geen bewuste keuze maakt tegen Gods Wil in. We blijven, ondanks het heilige Doopsel, vatbaar voor de gevolgen van de erfzonde en ook het karakter van een kind kan koppig zijn. Toch gebeurt het van tijd tot tijd dat er een kindje is, dat heilig leeft en heilig sterft. In weinig jaren weet de heilige Geest dan een geestelijke volwassenheid te geven. We kunnen ons bijna niet voorstellen dat een kindje van 8, 6, 4 jaar zo wijs is, zulk een lijdensmoed heeft en over Jezus spreekt alsof het Hem al heel goed kent. Enkele levensbeschrijvingen van zulke kinderen zullen laten zien dat ze er zijn.

I Antonietta ‘Nennolina’ Meo (1930 - 1937)

Offertjes en bloemen voor Jezus

Op 15 december 1930 werd het vierde kindje van Michael en Maria Meo geboren. Margherita was de oudste zus, Giovanni en Carmela waren als babytjes gestorven. Op het Feest van de Onnozele Kinderen, 28 december, werd dit meisje in de Basiliek van het heilig Kruis in Rome gedoopt met de namen Antonietta Theresia Gabriele Rosa. Zoals veel kinderen gaf het meisje zich later een zelfverzonnen naam ‘Nenne’ of ‘Nennolina’ en dat werd als roepnaam overgenomen. Een levendig kind, zeer ontvankelijk en zo bleek al snel met een goed geheugen. Van moeder leerde ze bidden. Vooral het schietgebedje ‘Jezus in mijn gedachten, Jezus in mijn mond, Jezus in mijn hart’, herhaalde ze vaak en maakte daarbij een kruisje op het voorhoofd, mond en hart, zoals wij nog doen bij de Evangelielezing in de Heilige Mis.

Toen ze drie jaar was bad ze al haar eigen gebedjes tot Jezus. In de kerk bleef ze zo luid roepen 'Ik wil ook de heilige Communie' dat moeder de kerk uit moest gaan. Moeder legde uit, dat het een lange voorbereiding vroeg om Jezus in de Heilige Communie te ontvangen. Antonietta begon meteen met wat ze later noemde 'offertjes en bloemen' voor Jezus. Als ze vijf jaar is, krijgt ze last van haar linker knie. De artsen denken eerst aan een zwelling door een val. Jodiuminjecties moeten die genezen en moeder geeft die zelf. Kleine Nenne huult maar leert het aan Jezus te geven. De diagnose was verkeerd, ze heeft botkanker! Er ziet niets anders op dan het linker been te amputeren.

Weer opgeknapt

Kleine Nennolina wordt gedragen door de zekerheid, dat Jezus meer geleden heeft en dat ze dit lijden aan Hem kan geven. Ze leert al snel met een rolstoel rond te rijden en in het ziekenhuis is men bedroefd wanneer dit vrolijke meisje naar huis gaat. 28 mei is ze thuis en ze dank Maria want het is immers Haar maand. Een prothese wordt aangemeten en ze kan weer lopen en roept: "Mama, zie je, dat ik ook weer kan knielen bij het bed." Op een dag krijgt ze een cadeautje van een pater. Een beeldje dat het Kindje Jezus voorstelt, slapend op een kruis. Dat zegt alles voor dit vijfjarig kind. En als ze bijna zes is, mag ze de eerste Heilig Communie ontvangen, in de Kerstnacht. Maar dat is dan nog wat maanden wachten. Wachten? Nee, ze gaat zich voorbereiden.

Dit doet ze door heel veel briefjes aan Jezus te schrijven en aan God de Vader en aan Maria. Omdat ze nog niet kan schrijven, 'dicteert' ze deze aan haar moeder. Die schrijft de woorden op om haar dochttertje een plezier te doen, maar gooit de briefjes ook weer weg. Later als ze wat kan schrijven, volgt het ene briefje na het andere. Het laat zien, hoezeer de genade in haar jonge hartje werkzaam was. In een sneltreinvaart ontving ze het charisma van de lijdens-verbondenheid met de Heer. "Als ik vaak lijd, denk ik snel aan Jezus en dan lijd ik niet meer." Wanneer ze ziet dat haar moeder verdriet heeft, spoort ze haar aan om aan Maria te denken aan de voet van het kruis.

In oktober 1936 mag ze naar school. Ze heeft het naar haar zin, want ze leert schrijven en de zuster vertelt zo mooi over Jezus. De enige klacht van de juf is dat Antonietta wat kan vlekken met de inkt. Paus Pius XI riep de leken op zich

aan te sluiten bij de Katholieke Actie (KA), de toenmalige beweging van Evangelisatie. Nenne is er bij en wordt lid van de Benjamin-afdeling van de KA. Wegens haar trouw krijgt ze een insigne, de witte lelie op een blauwe ondergrond. Ze droeg die altijd, ook later in de operatiekamer en op haar sterfbed. In haar graf werd de insigne 60 jaar later gevonden. Zo klein als ze is, is ze op haar manier een evangeliste.

Eindelijk de eerste Heilige Communie en meer...

“Lieve Eucharistische Jezus, snel komt hij, die dag, en ik denk voortdurend, dat die dag komt. Ik zou willen, dat het vandaag al was.” “Lieve God Vader, zeg Jezus dat ik zo gelukkig ben, Hem te ontvangen, en zeg Hem ook, dat Hij in al de briefjes moet kunnen vinden, hoe zeer ik naar Hem verlang.” De dag voor 24 december heeft ze griep, maar is de volgende dag wonderwel zonder koorts. “Ik ben zo gelukkig, dat ik U over een paar uur in de Heilige Eucharistie mag ontvangen. Lieve Jezus, zeg God Vader, dat ik Hem dank, en U en de heilige Geest, omdat ik U over een paar uur in de Heilige Communie mag ontvangen...”

De zusters van het Allerheiligst Hart hadden in de kapel een speciale knielstoel neergezet. Er lag ook een kruisje van parelmoer, dat Antonietta sindsdien altijd bij zich had. Nadat ze de Heilige Communie ontvangen had, blijft ze bidden en ondertussen worden de tweede en derde Mis opgedragen.

Een paar maanden later mag ze het Heilig Vormsel ontvangen. 15 mei 1937, ze is dan zes jaar en zes maanden. “Lieve Moeder van God, ik houd veel van u. Zeg aan de Heilige Geest, dat ik Hem over een paar dagen zal ontvangen.” De jonge leeftijd kan ons wat verrassen, maar dat ligt aan het huidige gebruik om het Vormsel op latere leeftijd te ontvangen. De *Catechismus van de Katholieke Kerk* stelt dat dit Sacrament ontvangen kan worden op de ‘leeftijd der onderscheiding’ (nr. 1285, 1306-1308) en dat is volgens Pius X het zevende jaar of wellicht nog eerder. Antonietta weet dat ze nu “Soldaat van Christus is.”

Calvarië en de zegen van de Paus

Geestelijk gaat het nu erg snel. Moeder kan haar daarin niet altijd volgen. Op een keer zegt ze: “Mam, als ik de Madonna wil zien, hoef ik niet naar haar beeldje te kijken.” “Hoe bedoel je dat?” “Ik bedoeld, dat ik de Madonna zie.” En wat maanden later zegt ze: “Vaak zie ik Jezus.” “Hoe zie je Hem dan?” “Aan het Kruis.” Of “Het was de verrezen Jezus.” Francesco Forgione –de latere pater Pio- zag in zijn jongensjaren ook Jezus, Maria en zijn Engelbewaarder.

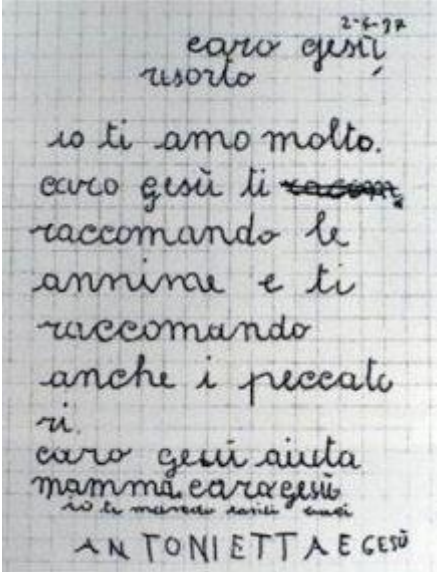
Maar na het Vormsel gaat haar gezondheid achteruit. Ze verzwakt en moet het bed houden. Ze vraagt om de Heilige Communie en die zal ze dagelijks ontvangen. Op 20 juni ontvangt ze de Ziekenzalving en kust ze het kruis van de Eerste Communie. Zo klein als ze is, zij is degene die haar ouders meeneemt in haar overgave aan God. Tegen haar moeder zegt ze: “Ik wil lijden, ik ben tevreden voor de lieve Jezus te lijden, en omdat we daardoor veel zondaars bekeren.” Uiteindelijk zei de moeder: “Nu goed dan, Antonietta, wees gerust: als Jezus wil, dat jij op Calvarië blijft, dan wil ik ook bij je zijn.” Na een slechte nacht vraagt haar vader: “Wat zal ik Jezus voor je vragen bij de Heilige Communie?” “Dat Gods Wil geschiede.” De volgende dag dezelfde vraag en eenzelfde antwoord: “Zeg Hem, wat ik u gisteren al meegaf.”

Een arts komt haar opzoeken en leest een van haar briefjes. Het is de huisarts van de Paus en 's avonds laat hij de Paus dit briefje lezen: “Lieve gekruisigde Heiland! Ik geef zo veel om U en houd zo veel van U. Ik wil op de Calvarieberg bij U zijn en met vreugde lijden... Lieve Jezus, zeg God Vader dat ik ook van Hem houd... Lieve Jezus, ik wil graag Uw lamp zijn en Uw licht! Geef mij de nodige kracht om de pijnen te verdragen, die ik U voor de zondaars offer... Lieve Jezus, zeg de heilige Geest, mij met Zijn liefde te verlichten en met Zijn zeven gaven te vervullen. Zeg de Madonna dat ik erg van Haar houd en met Haar op de Calvarieberg wil blijven, om Uw offer van liefde te zijn... Ik stuur U veel groeten en kussen. Antonietta van Jezus.” De volgende dag

ontvangt de familie Meo een brief uit het Vaticaan. Paus Pius XI geeft hun zijn apostolische zegen. Antonietta is vol vreugde en offert haar pijn voor de Paus, “die voor alle kinderen zo goed is.”

Operatie en overlijden

Om het lijden wat te verzachten, besluiten de artsen te opereren om etter uit de long weg te halen. Drie ribben worden weggenomen. Dat gebeurt met een plaatselijke ontoereikende verdoving. Na afloop zegt ze: “Nu kan ik echt niet meer.” Later zal men wijzen op de overeenkomst van ‘een geopende zijde’ met onze Lieve Heer. Ze knapt toch weer wat op. Ze draagt de pijn zo moedig dat haar moeder aan de dokter gaat vragen of ze wel echt pijn heeft! Op 2 juli 1937 stuurt ze beide uitgeputte ouders naar huis. De volgende morgen worden ze geroepen. Ze komen op het moment aan dat de Heilige Communie gebracht zou worden. Nenne vraagt nog een goede corporale, zodat er geen deeltje van de Hostie zou vallen. Als ze de bel op de gang horen van de naderende priester, zucht ze: “God, mama, papa” en overlijdt ze met een lach op mond. Ze mocht nu de Heer van aangezicht tot Aangezicht zien.

2-6-37
caro Gesù
risorto
io ti amo molto.
caro Gesù ti raccomando
raccomando le
anime e ti
raccomando
anche i peccato
ri.
caro Gesù aiuta
mamma, caro Gesù
io ti raccomando
ANTONIETTA E GESÙ

De belofte

Bij haar Doopsel werd ze ook naar Thérèse van Lisieux vernoemd. En zo jong als ze was kende ze haar doopheilige en haar woord van de rozenregen. “Zij beloofde een regen van genade te laten neerdalen. Ik zal een lelieregen sturen, omdat ik in het Paradijs altijd voor de redding van de zielen zal bidden.” Daags na haar dood wordt het lichaam naar de Basiliek van het heilig Kruis gebracht. De eerste gebedsverhoringen worden gemeld. Het graf op het kerkhof Verano was al snel overladen met gebedsbriefjes en dankbetuigingen. Binnen twee jaar verschenen twee levensbeschrijvingen. In 1942 werd het diocesaan proces geopend en in 1972 afgesloten. Het proces van zaligverklaring is bezig. In het kader daarvan werd het lichaam op 3 mei 1999 naar de Basiliek gebracht, haar parochie en doopkerk: Basilica Santa Croce in Gerusalemme. Vanaf 2007 is zij eerbiedwaardig.

In deze bijzondere kerk worden al eeuwen lang Passierelieken bewaard. Een groot stuk van het Heilig Kruis, een Nagel, en een deel van de Titulus. De Titulus is het plakkaat dat op het Kruis vastgespijkerd was. Pilatus had daarop laten zetten: Jezus de Nazarener, Koning der Joden. Het stond er in het Hebreeuws, Grieks en Latijn (zie Johannes 19,19-20). De ‘schrijver’ was een Jood en heeft ook de Griekse en Latijnse tekst van rechts naar links geschreven. Maar voordat de bezoeker-pelgrim in de Basiliek bij de Passierelieken komt, passeert hij een klein zijkapelletje. Daar ligt Antonietta begraven. Er liggen wat ‘reliëkjes’ en een van de vele briefjes. Een schilderij toont haar dansend (met haar prothese been) voor de gekruisigde Jezus. Dit kindje laat zien dat zij begrepen heeft dat de Passie van de Heer uitdrukking is van Zijn onmetelijke liefde. Voor wijzen en verstandigen verborgen...

De jongste ‘Kerklerares’?

Een Italiaans tijdschrift kwam ooit met een artikel dat Nennolina de jongste ‘kerklerares’ zou kunnen zijn. Eigenlijk een goede vondst, zeker in het licht van Jezus’ woorden over wijzen en kinderen. Haar dagboekje en zo’n 150 bewaarde briefjes, drukken in alle kinderlijke taal, inderdaad een trefzeker geloof uit. Enkele voorbeelden:

“Lieve eucharistische Jezus, ik wil altijd uw kleine lampje zijn, dat dag en nacht voor en naast het allerheiligst Sacrament des altaars brandt. Maak dat mijn hart U heel veel licht geeft.”(16 oktober 1936)

“Ik beloof U, dat ik heel veel offers zal brengen, om de zonden te verzoenen, die U zoveel laten lijden.”(18 januari 1937)

“Lieve God Vader,!... Vader! Altijd zal ik deze naam uitspreken, die zo mooi is...”(21 november 1936)

“Lieve Heilige Geest, doordring met licht mijn ziel en lichaam en heilig mij...”(15 januari 1937)

“Ik beveel U de heilige Vader, de bisschoppen en alle priesters en vooral mijn geestelijke vader aan...” (4 maart 1937)

“Lieve Moeder Gods, zeg Jezus dat Hij me mag laten sterven, voordat ik een doodzonde bega.” (8 december 1936)

“Lieve Jezus, ik dank U, dat U mij deze ziekte gestuurd heeft, omdat het een middel is om in het Paradijs te komen... Ik wil Uw offer van liefde zijn, lieve Jezus.” (2 juni 1937)

Paus Paulus VI zei later over haar: “Werkelijk, de Heer werkt in de zielen langs uiterst geheime wegen. Geve, dat velen door het lezen van de biografie van dit kind, dat nog geen zeven jaar was, in het geheim van de wijsheid binnendringen, die zich voor de hoogmoedigen verbergt, maar zich aan de kleinen openbaart.”

II De kinderen van Fatima

De gebeurtenissen in Fatima vorige eeuw in 1916-1917 zijn een ingrijpen van de Hemel geweest, een waarschuwing aan de mensheid. De boodschap van Fatima heeft nog niets aan actualiteit ingeboet. Met de heiligverklaring van twee zienertjes in 2017 neemt de Kerk de Boodschap van Fatima mee in deze nieuwe eeuw.

De gebeurtenissen

Lucia, Jacinta en Francisco, drie kinderen die vaak samen speelden in de velden van Aljustrel, Portugal. Toen ze wat ouder waren mochten ze de kudden hoeden. Op een dag verandert hun leven: een Engel verschijnt hun, de Engel van de Vrede. Hij leert hun een gebed. Later verschijnt hij weer bij de put achter het huis van Lucia en vraagt offertjes. Een derde keer heeft hij de Kelk en de Hostie bij zich. Lucia ontvangt de Hostie, de twee anderen het Heilig Bloed uit de Kelk. En dan wordt het 13 mei 1917, Maria verschijnt voor het eerst. Ze zal nog vijfmaal verschijnen en de

kinderen Boodschappen geven. Bij de laatste verschijning vindt het zonnewonder plaats, de zon die danst aan de hemel voor de ogen van tienduizenden*.

Maria heeft vooral opgeroepen tot gebed en boete en vraagt de toewijding aan haar Onbevlekt Hart. Het zijn zware maanden voor de drie kinderen. Problemen met hun ouders, dreigingen van de atheïstische burgemeester, overdreven verering van pelgrims... En samen proberen ze zo goed mogelijk te doen wat Maria gevraagd heeft. In een korte tijd groeien deze drie eenvoudige herdertjes uit tot kleine grote heiligen.

Drie zendingen

Fatima is beslist een indringend teken van de Hemel geweest. Het zonnewonder spreekt boekdelen, de bekeringen door Fatima niet minder. Maar er is nog een onmiskenbaar bewijs voor de echtheid van de verschijningen: het leven van de kinderen. Zo klein als ze zijn, weten ze al mee te werken met de genade, en laten ze zich leiden door Maria. En in haar handen worden zij kostbare getuigen van Fatima. Geen theologen, bisschoppen of getalenteerde volwassen gelovigen koos Maria uit, maar deze eenvoudige kinderen. En hoewel Francisco en Jacinta niet lang meer geleefd hebben na de verschijningen, hebben zij toch hun zending volbracht. Want ieder van hen ontving een geheel eigen zending. En dat kon nooit hun eigen werk zijn geweest. Als de kinderen alles verzonnen hadden of misleid waren, zouden ze alle drie zoveel mogelijk hetzelfde willen zijn. Maar nu heeft Maria aan elk van hen een eigen zending toevertrouwd. En alle drie hebben ze hun zending ook met bovennatuurlijke inzet vervuld.

Daar ligt ook de kern van hun heiligheid. Niet allereerst in hun moedig offeren, hun lijden, hun bidden, maar in het soepel meewerken met de Heilige Geest. En in die zin is er geen maximum- en minimumleeftijd aan de heiligheid! En zo zijn Francisco en Jacinta de jongste heiligen van de kerkelijke kalender, uitgezonderd de Onnozele Kinderen van Bethlehem!

Francisco Marto (1908 - 1919)

Francisco zag de verschijningen wel, maar hoorde de woorden van Maria niet en sprak niet tegen Haar. Telkens moest hij van Jacinta en Lucia vernemen wat Maria gezegd had. Hierin tekent een aspect van zijn zending zich af. Sinds de Boodschappen van de Engel was Francisco een biddende jongen geworden. En toen hij vernam dat Maria gezegd had: "Ook hij zal in de Hemel komen maar moet eerst nog veel Rozenhoedjes bidden", wijdde hij zich toe aan het gebed. En overeenkomstig het feit dat hij Maria niet hoorde en niet met Haar sprak werd zijn gebed een stil innerlijk bidden. Het is wonderlijk om te zien hoe deze jongen is gaan bidden na de verschijningen. Soms waren de meisjes hem kwijt en luid zijn naam roepend liepen ze dan door de vlakte, maar geen antwoord. Later bemerkten ze hem vlak bij, maar verslonden in het gebed.

Dit gebed werd gevoed door de stille Aanwezigheid van Jezus in de Eucharistie: "de verborgen Jezus". Het liefst was Francisco bij Jezus in het Tabernakel. Een tweede aspect van zijn zending. Hij was vaak te vinden in de parochiekerk. En toen Jacinta en Lucia naar school gingen, bleef hij in de kerk bidden. Onze Lieve Vrouw had immers gezegd dat hij spoedig zou sterven, dus had het geen zin om te leren lezen en schrijven! Hij bleef dicht bij Jezus. Er kwamen zelfs mensen naar hem toe om te vragen voor hun noden te bidden. En een enkele maal antwoordde de jongen vanuit het gebed: "Hij zal beter worden." En zo gebeurde ook!

Maar Francisco zocht het gebed niet meer voor zichzelf om door veel rozenhoedjes te bidden in de Hemel te komen. Nee, door de verschijningen had een speciaal iets diep zijn hart geraakt: Jezus is bedroefd. Het trof hem zo, dat hij sindsdien niets anders wilde doen dan "Jezus troosten." Talloze keren kwam dit woord over zijn lippen, en tekent een derde aspect van zijn zending. De offers die hij bracht, deed hij eerst "om Jezus te troosten, daarna voor de zondaars", zei hij zelf. En hierbij ontving hij de gave van tranen. Hij weende met Jezus, hij weende om Jezus te troosten!

Tenslotte was er nog een vierde zendingsaspect. Bij de verschijning van de Engel ontving Lucia de Heilige Hostie uit handen van de Engel, maar Jacinta en Francisco de kelk met het Heilig Bloed. Dit wees er al op dat Jacinta en Francisco de lijdenskelk te drinken zouden krijgen, en Lucia langer zou leven, gesteund door het Brood des

levens. Francisco werd ziek. Maar als een ware gerijpte in het geestelijk leven droeg hij zijn ziekte. Niet als een superheld, integendeel, bewust van zijn armoede, maar vertrouwend op Maria en de Barmhartige Jezus. Toen hij niet meer kon bidden, zei moeder dat zij dat in zijn plaats zou doen. Hij dronk de beker gesterkt door zijn bidden, de liefde voor Jezus in de Eucharistie en verlangend een “tweede troostengel” voor Jezus te zijn.

Lied dat Francisco graag zong

*Ik bemin God in de Hemel.
Ik bemin Hem ook op aarde.
Ik bemin het veld, de bloemen.
Ik bemin de schapen op de bergen.*

*Ik ben een arm herdertje.
Ik bid altijd tot Maria.
Te midden van mijn kudde,
ben ik de middagzon.*

Jacinta Marto (1910 - 1920)

Francisco's zusje zag de Moeder Gods en hoorde wat Zij zei, maar sprak niet met haar. Jacinta werd vooral diep getroffen door het lot van de zondaars. Het beeldvisioen wat de kinderen over de hel te zien kregen, riep in Jacinta een grote gevoeligheid voor de gevolgen van de zonde wakker. Soms ging ze zitten en kon alleen maar zeggen: “De hel, de hel.” De kleine Jacinta bad dan ook veel voor de bekering van de zondaars en vond telkens weer een nieuw soort offer om hen te redden. “We moeten veel bidden om de zielen voor de hel te sparen”, zei ze. En als de anderen erop aandrongen toch wat te eten, antwoordde ze: “Nee, ik breng dit offer voor de zondaars die teveel eten.” Toen ze al ernstig ziek was, wilde ze toch op een doordeweekse dag naar de Heilige Mis gaan. Lucia waarschuwde: “Ga niet, en vandaag is het ook geen zondag.” “Dat maakt me niet uit, ik ga voor de zondaars die zelfs op zondag niet gaan.”

Het tweede element van haar zending was het gebed voor de Paus. Ze had daarover twee visioenen gehad, die noch Lucia noch Francisco gezien hadden. “Heb je de Heilige Vader gezien?” “Nee”, antwoordde Lucia. “Ik zag de Heilige Vader in een zeer groot huis, geknield voor een tafel. En verborg zijn gezicht en weende. Buiten waren veel mensen. Deze wierpen stenen, anderen spraken verwensingen en harde woorden tegen hem uit. Arme Heilige Vader, we moeten veel voor hem bidden.”

En later: “Zie je dan niet... de Heilige Vader in een kerk biddend voor het Onbevlekt Hart van Maria?” Als ze ziek wordt, weet ze dat ze in eenzaamheid zal sterven. Inderdaad vervoeren artsen haar naar een niet-katholiek hospitaal in Lissabon. Twee ribben worden weggenomen. Steun vindt ze in het feit, dat er in het ziekenhuis een kapel is met de eucharistische Jezus. Ze is nu onder één dak met de Heer. De priester luistert niet, wanneer Jacinta nog deze avond de Heilige Communie verlangt. Hij belooft morgen terug te komen, maar dan is zij al gestorven. Tegen Lucia had ze ooit gezegd: “In de Hemel zal ik veel voor je bidden, voor de Heilige Vader, voor Portugal, opdat de oorlog hier niet komt en voor alle priesters.”

Lucia dos Santos (1907 - 2005)

Lucia zag Maria, hoorde Maria en sprak als enige van de drie met Haar. Lucia's zending is die van de communicatie! En niet voor niets raadde Maria haar aan – en niet Jacinta en Francisco – om te leren lezen en schrijven. Lucia zou de verkondigster worden van de Boodschap van Fatima en is dat tot aan haar sterven gebleven. Het bleek al vroeg dat Lucia ook een buitengewoon goed geheugen had. Ze had dus de juiste eigenschappen, om al het gebeurde te kunnen meedragen en later – uit gehoorzaamheid – bekend te maken. Na de dood van Jacinta en Francisco raadt de bisschop haar aan elders op school te gaan. In 1925 treedt ze in bij de Zusters van de Heilige Dorothea. Maar in 1948 gaat ze over naar de Orde van de Ongeschoeide Karmelietessen. Sindsdien leidde zij een teruggetrokken leven in de Carmel van Coimbra. Het is eind jaren dertig, begin jaren veertig geweest, dat zij haar herinneringen heeft neergeschreven, waarin zoveel details staan over het gebeurde in 1916 en 1917.

Zij had ooit van de Engel de Hostie ontvangen: een vooruitwijzing naar haar lange leven: het Heilig Manna voor onderweg. Jacinta had ooit gezegd: “Ik vind het erg voor jou. Francisco en ik gaan naar de Hemel en dan blijf jij alleen achter. Ik heb Onze Lieve Vrouw gevraagd, dat jij ook naar de Hemel zou komen, maar Zij wil dat je nog een tijdje blijft! Als de oorlog komt, hoef je niet bang te zijn. In de Hemel zal ik voor je bidden.”

Lucia mocht de zaligverklaring meemaken van Francisco en Jacinta. Daarna was ook spoedig haar zending in 2005 vervuld.

[* Zie de mooi tekenfilm *De Dag waarop de Zon danste*. Webshop]

III Nelly Organ (1903 – 1908)

We kunnen ons waarschijnlijk niet voorstellen, hoe veel post de Paus elke dag ontvangt. Maar niet iedere dag krijgt hij een brief van schoolkinderen, die vertellen over een heilige medescholier. Paus Pius X was dan ook diep geroerd.

Een brief uit Cork

In september 1910 schreven leerlingen van een lagere school uit Cork, Ierland, een brief aan Paus Pius X. Zij kwamen hem danken voor het Decreet over de vervroegde leeftijd voor de 1^e Heilige Communie. In hun brief vertelden ze over hun medescholier Nellie. Zij had op de leeftijd van vier jaar en drie maanden haar 1ste Heilige Communie ontvangen, drie maanden voor haar overlijden.

In een begeleidend schrijven meldde de bisschop van Cork: “Kleine Nellie was een uitzonderlijk kind. Van kleins af aan al ziek en zwak en bijna altijd in pijn, maar van haar derde jaar af door God op een bijzondere wijze onderricht. Vooral voelde zij zich aangetrokken tot het Sacrament des Altaars. Ze vroeg haar verzorger haar in de kapel te brengen. Daar bleef ze dan lange tijd als ontrukt in de tegenwoordigheid van de ‘Heilige God’, zoals zij de Heiland noemde.”

Paus Pius X, die ooit gezegd had, dat er door de vroege Kindercommunie heilige kinderen zouden komen, schreef de leerlingen een brief terug.

Het kindje en het Kindje Jezus

Op 24 augustus 1903 werd Helena ‘Nellie’ Organ geboren, het vierde kind van William en Mary. Moeder overleed drie-en-een-half jaar later. Pa zocht hulp bij de pastoor, die er voor zorgde dat de kinderen in verschillende huizen werden opgevangen. De twee meisjes kwamen bij de Zusters van de Goede Herder terecht. Nellie huilde veel en kon maar niet stil zitten. De Zusters traden soms streng op, want ze dachten dat het meisje zich aanstelde. Tot uitkwam dat ze heel veel pijn had door een verdraaide wervelkolom. Op de ziekenkamer kreeg

ze een plekje en de kloosterkat kwam haar daar vaak opzoeken. Beter werd ze niet. Er kwam tuberculose bij.

In het ziekenkamertje stond een beeld van het Kindje Jezus van Praag. Voor de kleine Nelly was het eerst een pop, totdat ze uitgelegd kreeg Wie het was. Met de zusters begon ze een Noveen te bidden tot het Kindje en de situatie werd wat beter. Vanaf dat moment noemde zij het Kindje “Heilige God”. Op een keer werd ze uit haar bedje ‘betrapt’ omdat ze een bloem ging pakken bij het beeldje. “De Heilige God heeft mij die bloem gegeven.”

De Heilige God is niet opgesloten

Wat haar aangereikt werd over het geloof, raakte haar diep. In de kapel werd verteld dat Jezus in het Allerheiligste in het Tabernakel verbleef. Steeds weer klonk vanaf dat moment: “Ik moet vandaag naar het huis van de Heilige God gaan.” “Ik moet met Hem spreken.” Op een wonderbare wijze maakte Jezus haar hartje gevoelig voor Zijn werkelijke Tegenwoordigheid. Een jong meisje dat hielp bij haar verzorging, ontving elke morgen de Heilige Communie. Maar op een dag lukte dat niet. Zodra ze bij Nellie op de kamer kwam, zei die: “Je hebt de Heilige God niet ontvangen.” Het meisje schrok en probeerde het een paar dagen later weer uit door niet de Communie te ontvangen. Nellie zei hetzelfde. “Hoe weet je dat?” “Maakt niet uit. Ik wéét dat je de Heilige God niet ontvangen hebt.” Toen ze later naar de aanbidding werd meegenomen, kon ze haar ogen niet van Jezus in de Hostie afhouden. “De Heilige God is vandaag niet opgesloten!”

Ze begon er naar te verlangen de Communie te ontvangen. Zolang dit niet kon, vroeg ze een verzorgster die gecommuniceerd had haar een kus te geven, die ze ontving als een soort geestelijke Communie. Vier jaar was ze nog maar en de ziekte ging verder. Herstel was niet te verwachten. Toen de zusters vernamen

dat de bisschop aanbeval om kinderen in stervensgevaar het Heilig Vormsel te geven, vroegen ze hem te komen. Hij stelde het uit. Maar op een dag, 8 oktober 1907, voelde hij zich innerlijk er toe aangezet naar Nellie toe te komen en haar te Vormen. De zusters schrokken van dit plotselinge hoge bezoek en wilde Nellie nog snel voorbereiden. Maar alles was haar vertrouwd. Ze werd gevormd en “een kleine soldaat van de Heilige God.” Vanaf dat moment kon ze ook geduldiger de behandelingen verdragen en als ze erg pijn had pakte ze een klein kruisbeeldje vast.

Steeds dichterbij

“Ik dacht dat je al bij de Heilige God was” zei een verpleegster. Ze bedoelde dat Nellie stil lag alsof ze al overleden was. “O nee, de Heilige God zegt dat ik daar nog niet goed genoeg voor ben.” “Heb je dan iets van de Heilige God ervaren?” “Hij is hier geweest en stond daar en Hij heeft mij dat gezegd.” Ze wees de plek aan waar Jezus gestaan had. “Hoe zag Hij er uit?” “Zo”, en ze kruiste haar armen over haar borst. Later liet men haar een Heilig Hartbeeld zien. “Dat is niet zoals ik de Heilige God gezien heb.”

Ze verlangt steeds meer naar de Heilige Communie. Maar ze is nog erg jong en het Decreet van Paus Pius X was nog niet verschenen. Een pater Jezuiet vroeg haar wat de Communie is. “Het is de Heilige God, Hij is het die de zusters en anderen heilig maakt.” “Jezus komt op mijn tong en gaat dan mijn hart binnen.” Hij hoorde haar biecht en was overtuigd van de bijzondere begenadiging van dit kind. De bisschop werd om toestemming gevraagd voor de 1^e Heilige Communie en het mocht. Nellie’s vreugde was onbeschrijfelijk. “Ik ga de Heilige God in mijn hart ontvangen. Ik ga de Heilige God in mijn hart ontvangen.” De nacht vooraf kon ze bijna niet slapen en vroeg de zuster verschillende keren of het nog geen tijd was.

6 december 1907 ontving zij uit de handen van pater Bury SJ de 1^e Heilige Communie. “Dat kind hongerde letterlijk naar haar God,” zei hij. Haar gezichtje straalde met een wonderlijk glans. Nog 32 keer zal zij ze Jezus ontvangen en telkens weer zagen mensen deze glans. Op de dag van haar 1^e Heilige Communie verdween ook de indringende nare geur van wond in haar kaak.

Nog maar drie maanden

Op 8 december werd ze aan Maria toegewijd en vanaf toen bad ze iedere dag de Rozenkrans. Maar het ging slecht en de dag erna ontving ze de Ziekenzalving. “Onze Nellie heeft nu alle Sacramenten ontvangen behalve de Priesterwijding en het Huwelijk.” Vooraf aan de Communie sprak ze niet. En de tijden van dankzegging nadien werden langer, soms wel tot drie uur lang. Ze bad voor alle mensen over wie ze hoorde, of het nu de Paus was of een zieke moeder. Steeds meer mensen kwamen haar ook om gebed vragen. Een enkele keer -net zo als

later de kleine Francisco van Fatima- wist ze al of het gebed verhoord zou worden.

Op Kerstavond richtte ze zelf het Kerststalletje in en voor de Nachtmis werd ze naar de kapel gedragen. Na de Heilige Communie zong ze de hele nacht door Kerstliedjes. In januari ging het verder achteruit. Ze at niet meer en leefde eens te meer van de Heilige Communie. Ze sprak alleen nog maar over of tegen Jezus. “Ik wil naar Hem toevliegen. Ik wil naar Hem toegaan op Zijn dag. En ik wil mijn eerste Communiejurk dragen.” De zusters vroegen haar in de Hemel voor hen te bidden. Een vroeg zelfs of ze ook snel naar de Hemel mocht gaan. Nellie antwoordde: “De Heilige God kan u nu nog niet komen halen, u moet eerst volmaakter zijn en doen wat Hij van u verlangt.” Ook voor een andere zuster zou ze bidden: “Dat Hij veel van u zal houden en dat u veel goeds zult doen.”

Op zondag, “Zijn dag”, 2 februari 1908 in de namiddag stierf Nellie. Het grafje werd al snel door heel veel mensen bezocht. Later wilde men het lichaampje overbrengen naar het kloosterkerkhof. Het lichaampje was nog ongeschonden, met het witte jurkje en de Mariamedaille. De eerste levensbeschrijving kwam in 1912. Ook Pius X had al van haar gehoord. “Dat is het teken waarop ik wachtte”, zou hij gezegd hebben. In 1910 volgt het Decreet Quem Singulari. Nellie’s vader overleefde de loopgraven van de Eerste Wereldoorlog en ook haar zus en twee broers vinden hun weg in het leven. Een van de zusters die Nellie gekend heeft werd 99 en stierf in 1960, na steeds weer over het kindje verteld te hebben. Een Zaligverklaringsproces is nooit doorgevoerd. Maar in 1984 werd wel een gedachtenisplaquette onthuld in haar parochiekerk.

IV Silvio Dissegna (1967 – 1979)

Blij om te leven

Moncalieri, een stad ten zuiden van Turijn, had al een heilige voorgebracht: Bernardus van Baden, een vredesmiddelaar uit de 15^e eeuw. Zijn graf is te vinden in de Santa Maria della Scala. In deze stad werd op 1 juli 1967 Silvio Dissegna geboren en vijf dagen later gedoopt. Een jaar later kwam zijn broertje Carlo ter wereld. Silvio was een vroeg wijs kindje. Als er geen wijn op tafel stond, ging hij die zelf uit de kelder halen voor zijn vader. Hij was nog maar vier jaar toen zijn moeder erg ziek werd en hij zelf naar de fabriek belde waar zijn vader werkte. Beide jongens leerden op hun knieën te bidden tot Jezus en Maria.

Op 7 september 1975 ontving hij de eerste H. Communie. Dit gebeurde in een kapel op de buiten, die van de familie was en aan de heilige Paus Pius X - de paus van de kindercommunie! - toegewijd. Soms werkt de genade meteen in een kinderziel. Dat was bij Silvio het geval. Hij wilde elke zondag de H. Communie ontvangen. “Jezus is zo goed, ik wil dat ook worden. Ik wil op Hem gaan gelijken.” Maar hij bleef een druk en overactief kind. Op de fiets met zijn broer achterop of achter de hond aan. Maar hij leerde zich beheersen en geen grote mond tegen zijn ouders te hebben. Hij hield van tekenfilms en wilde later leraar worden. Toen hij tien werd kreeg hij een typemachine. “Dank je wel, mama, dat u mij het leven geschonken hebt. Ik ben blij om te leven”, typte hij daarop.

Houvast van de Rozenkrans

Een jaar later voelde Silvio hevige pijn in zijn linkerbeen. “Het is beenkanker. Hoop op genezing is gering”, meldden de artsen. De jongen begreep dit maar al te goed. Maar hij bleef naar Jezus en Maria kijken. “Jezus wil van mij veel lijden en gebed. Ik zal Hem mijn ‘Ja’ geven.” In 1978 - het jaar van de drie Pausen - ontving hij op 4 juni het heilig Vormsel. Silvio zat toen al in een rolstoel. Aan de pastoor Son Luigi Delsanto vroeg hij om de dagelijkse Communie. “Ik heb Jezus nu elke dag nodig.” Dat hielp hem aan anderen te denken, in plaats van eerst aan zichzelf. Voor een bedevaart naar Lourdes vroeg de pastoor: “Wat zal ik daar aan de Madonna voor je vragen?” “Bidt de Moeder Gods dat Zij mijn mama en papa helpt, en dan niemand uit mijn familie zo’n onheil treft als wat ik heb... En, als het mogelijk is, dat Zij mij gezond maakt.”

Zijn geliefd gebed was de Rozenkrans. Als hij niet kon slapen las hij uit een boekje met overwegingen bij de vijftien mysteries. Hij had liever niet dat zijn moeder bij hem waakte. “Alstublieft, rust wat uit, want u bent moe. Ik wil graag alleen bidden. Jezus wil van mij veel lijden en gebed.” Hij bad heel rustig en innig het Wees gegroet. Zoals de kleine Francesco van Fatima ontving ook Silvio de gave van het innerlijk gebed. Vaak bad hij elke van de vijf tientjes voor een van de vijf continenten. Meer dan een half jaar moest hij naar een ziekenhuis in Parijs. Het was een zware beproeving voor hem. Niet alleen om ver van de familie te zijn en de taal niet te verstaan. Maar op de zaal lag een patiënt die voortdurend vloekte vooral tegen de Moeder Gods. Silvio nam zich voor om elke vloek “goed te maken met een Weesgegroet.” Toen hij naar huis mocht vertrouwde hij zijn vader toe, ook thuis nog voor de man te moeten bidden, want hij had nog niet evenveel Weesgegroetjes gebeden als de man gevloekt had. Hoe zal de ontmoeting tussen deze twee zijn in de hemel? Hij offerde zijn lijden ook op voor de zondaars, de Kerk, de Paus.

Denk dan aan Silvio...

In mei 1979 brak zijn linker been. Open wonden werden op zijn lichaam zichtbaar. In juni werd hij blind, in september doof. “Het is niet zo erg om de zon niet meer te zien, het licht, de bloemen, maar om u, papa en Carlo niet meer te kunnen zien.” 12 jaar was hij toen. “Al mijn pijnen zijn een act van liefde voor U, Jezus.” Zou hij andere kinderen niet kunnen helpen, door voor de radio tot hen te praten? “Nee, nee, ik heb niets te zeggen. En zo’n boodschap over de radio bereikt toch maar een paar mensen. Als ik het Weesgegroet bid, is dat voor de hele wereld.” In een droomvisioen verscheen Maria. “De Madonna heeft een heel zachte stem, liefelijk zoals bij kleine meisjes...”

Hij voelde zijn sterven naderen. “Papa, bid meer, dat de Heer ons helpt. Breng mijn broer Carlo elke zondag naar de Mis en zeg hem, dat hij vaak Jezus moet ontvangen.” “Mama, als ik dood ga, wil ik in uw buurt begraven worden. Laat me niet alleen, want ik heb altijd van u gehouden. En wanneer u gaat sterven denk dan aan Silvio, die ook veel geleden heeft.” Al twee keer had hij de Ziekenzalving ontvangen. Maandag 24 september 1979 ontving hij die in de morgen weer. Bij het ontvangen van de H. Communie, zei Silvio luid en duidelijk: “Amen.” Dat was zijn “Het is volbracht.” Om 21.20 sloot hij zijn ogen om eindelijk Jezus en Maria te gaan zien.

Wereldwijd bekend?

Bij zijn begrafenis waren tegen de 40 priesters aanwezig en een enorme menigte mensen. De pastoor verbaasde zich over dit aantal. Kardinaal Palazinni, prefect van de Congregatie van Zalig- en Heiligverklaringen, schreef vijf jaar later, dat Silvio's voorbeeld "de vraag beantwoordt of ook kinderen de christelijke deugden (vooral geloof, hoop en liefde) op heldhaftige wijze kunnen beleven en of ze dan ook voor een heiligverklaring in aanmerking komen." In 1995 is het proces officieel geopend door de Aartsbisschop van Turijn. Tegelijk met het proces voor de moeder van Don Bosco, Margherita. In 2001 is het diocesane proces afgerond en Silvio werd 'Dienaar Gods'. De heilige Paus Johannes Paulus II zei: "Silvio is een prachtig voorbeeld van een onschuldige ziel, die gewillig zijn lijden droeg voor God. We vertrouwen zijn zaligverklaringsproces aan de Madonna toe." Sinds 2014 is Silvio eerbiedwaardig en sinds november 2019 rust zijn lichaam in de parochiekerk van Santa Maria Magiorre in Poirino ten zuid-oosten van Turijn.

"Na mijn dood wil ik in de hele wereld bekend en geliefd zijn." Een kindervens? Een soort compensatie 'na zijn dood' voor zijn leven? Niets daarvan. Silvio zei dit, omdat hij wilde dat de hele wereld zou kunnen zien hoeveel kracht Jezus en Maria kunnen geven in het lijden. En wat een troost men kan putten uit de H. Communie en de Rozenkrans. In een jongen van twaalf jaar was het heilig Doopsel volledig tot bloei gekomen. En dat in een sterk veranderende wereld, waarin 'gezondheid' een afgod werd en men vooral 'gelukkig moest zijn' door 'alles uit dit leven te halen'. Ziekte en te vroeg sterven ziet men als grove onrechtvaardigheden, die men maar al te graag toeschrijft aan 'God'. Silvio geeft een ander antwoord en - om het zo te zeggen - hij heeft recht van spreken. Communie, Rozenkrans en het geloof, meer lijken we eigenlijk niet nodig te hebben. "Geef mij Uw liefde en genade, dat is mij genoeg."